

SpankBoy: PŘÍSNÝ ZUBAŘ

Věnováno Troyatovi

Můj přítel Peter (Troyat) se mě jednou zeptal, zda jsem viděl video od Discipline4Boys, kde subovi vytrhli zub. Neviděl, ani nevím, zda takové existuje. Ale když ho to téma tak zaujalo, rozhodl jsem se, že mu na toto téma napíšu povídku. A možná, že nebude jediný, komu ta povídka udělá radost.

Bude dnes hezký den, pomyslel si otec, dívaje se z okna, když v tom zazvonil telefon.

„Prosím? Ano, to jsem já. Ne, to nevím. A kdy to mělo být? Ne, nebyl nemocný. Ne, v pořádku, děkuji, já to s ním vyřídím, spolehněte se“, ujistil pevně a položil sluchátko.

„Filipe, pojď sem!“, zahromoval směrem ke svému synovi.

„Co je tati?“, ptal se Filip se strachem v hlase, protože mu bylo jasné, že je zas nějaký průšvih na obzoru.

„Kde jsi měl být minulou středu?!“

„Minulou s-středu?“, naschvál si nemohl vzpomenout Filip.

„Ano, minulou středu!“

„Asi u z-zubaře“, koktal Filip.

„A proč jsi tam nebyl?“, tázal se otec.

„Asi jsem zapomněl“, lhal Filip.

„Zapomněl, nebo jsi tam schválně nešel?!“

„Měli mi trhat zub“, nabídl jako omluvu Filip.

„A co?!“, zahromoval otec. „To jako znamená, že tam nemusíš?!“

Filip se jen díval do země a nevěděl, co říct.

„Jsi srab a ještě mi lžeš!“, rozzlobil se otec.

„Omlouvám se,“, špitl Filip.

„Omluva se nepřijímá“, rozhodl otec. „Běž do svého pokoje a svlíkni se!“

Nato se Filip odšoural do svého pokoje a udělal, co otec řekl. Stál tam nahý a čekal. Napadlo ho, že by se mohl rovnou i ohnout přes stůl, protože to bude to první, co mu otec nařídí, až přijde s rákoskou, ale řekl si, že by to možná vypadalo, že se na ten výprask těší. A on se tedy rozhodně netěšil.

„Ohni se přes stůl!“, nařídil otec s rákoskou v ruce. „Dostaneš pětadvacet za to, že jsi prolhanej srab. A nemysli si, že to tím bude vyřízeno, zbytek dostaneš, až vyřídíme tvé zubní ošetření.“

Filip se ohnul přes stůl, vyšpulil zadek tak, jak ho to otec naučil a čekal na první ránu. Přistála a velmi citelně ho zasáhla přes obě půlky. Než se stačil nadechnout, přistála druhá, a hned další a další.

„Už ne, tati prosím!“, zažadonil Filip, chytl se za půlky a postavil se.

„Koukej se ohnout a fofrem, nebo dostaneš dvakrát tolik!“, zahrozil otec.

Filip se znovu ohnul a zapřel se rukama za desku stolu, aby další rány vydržel ohnutý.

Přišly rychle a sebou. Filip zatínal zuby, aby nekřičel.

Dvacet tři, dvacet čtyři, dvacet pět. Filip hluboce vydechl, postavil se a hladil si své nahé půlky, které ho pěkně pálily.

„Obleč se a koukej se učit! Dnes žádná televize!“, nařídil otec a odešel do kuchyně.

Filip slyšel, jak otec v kuchyni s někým telefonuje.

„Ahoj Alberte, no jo, to víš, není čas. No to musíme. Hele, potřebuju k tobě vzít našeho mladýho. No. Nechtělo se mu na středisko, tak ho vezmu k tobě. No to jo, taky za to slíznul vejřez. A ještě dostane. No jo, když to s nima jinak nejde. Taky? Kolik mu je? No to je jako ten náš, no jo, letí to, už je to klacek. No to si piš. Tak kdy? V sobotu? To by šlo. V kolik? Jojo, budem tam. Hele, tak zatím. Čau.“

Filip byl zvědavý, s kým otec mluvil. Vkradl se tedy do kuchyně pro pití a doufal, že se od otce něco dozví. A také se dozvěděl.

„V sobotu se mnou půjdeš k mému známému zubaři. Vytrhne ti ten zub.“

„V sobotu?“, divil se Filip. Kdo ordinuje v sobotu?

„Říkám, že v sobotu. Máš snad něco i s ušima? To by bylo blbý, na ušním nikoho neznám“, zavtipkoval otec, ale Filipovi moc do smíchu nebylo.

Čas do soboty utekl jako voda a Filip s otcem stáli před menším rodinným domkem zubaře Alberta.

„Tak pojdte dál“, zval je Albert a hned si Filipa prohlédl od hlavy až k patě.

„Koukám, že mladý pán pěkně zmužněl, co jsem ho neviděl, už je to kus chlapa“, pronesl uznale Albert.

Odkud ho znám, přemýšlel Filip. Matně si vzpomínal, že někdo takový se vyskytoval na dětském oddělení, ale nepamatoval si, že by někdy u něho byl.

„To jo, ale někdy se chová jak malý děčko, bez rákosky to zatím nejde“, doplnil otec.

„To věřím“, souhlasil Albert, „Marek, co ke mně jezdí, taky vždycky odjíždí s modrou prdelí. Ale jezdí ke mně rád. Dávám mu daleko větší volnost, než má doma. Ale zároveň máme také domluvená jasná pravidla. A když je poruší, je sekec mazec.“

„Tak to má být“, přikyvoval uznale otec.

„Hele, bejt to na mně“, prohlásil rezolutně Albert, „tak to řežu aspoň do pětadvaceti. V osmnácti ti smradi ještě zdaleka dospělý nejsou, potřebujou dohled a pevnou ruku“.

„To je pravda“, přitakal otec.

Vešli do malé místnosti, která nejspíš dříve sloužila jako garáž. Teď byla skromně vybavená jako ordinace. Ale jak? Staré zubařské křeslo, které snad pamatovalo ještě Marii Terezii, nástroje také z roku raz dva. Všechno čisté, sterilní, ale jako z muzea. A ta vrtačka. Ty pásové převody! Kdy se tohle naposled používalo?

„Tak si odlož“, vyzval Filipa Albert.

Filipovi se ordinace vůbec nelíbila, sundal si bundu a mikinu a plaše se rozhlížel kolem.

„Triko a kalhoty taky dolů, šup!“, přikázal Albert.

Do toho se Filipovi moc nechtělo, hlavně nevěděl, proč by se měl u zubaře svlékat. Ale byl tak zmaten celou situací, že poslechl.

„Máš hezky vysportovanou postavu, Filipe“, pochválil Albert. „Co děláš za sport?“

„Hraju fotbal“, odpověděl Filip.

„To se hned pozná“, pronesl uznale Albert, „výstavní postavička. Ty stehna a ty ramena, určitě i prdel bude mít pěknou“, mrkl Albert na otce.

Filip tam stál jenom v trenkách a v ponožkách, byl zmatený a měl strach.

„Tak si svleč ještě ten zbytek a pojd' se posadit“, vyzval Filipa Albert.

Filip si sundal ponožky, ale svlékat trenky se mu moc nechtělo.

„Co je?“ , podivil se Albert. „Snad se nám mladý pán nestydí? Táta ti neřek, že ošetřuju zásadně na nahato? No tak dobrá, když nechceš, tak nemusíš, péro ti vyšetřovat nebudu“, zasmál se Albert.

„Koukej sundat ty trenky a fofrem!“ , zahromoval otec. „Máš to tu dneska za trest, tak si nebudeš dělat, co chceš!“

Filipovi se moc nechtělo, ale poslechl.

Albert se pásl na jeho nahém těle a doslova ho hltal očima.

„No Filipe, takový krásný péro máš, a stydíš se ho ukázat!“ , žasl Albert.

Filip se posadil na křeslo. Nahota mu nebyla příjemná, ale zároveň se mu líbilo, že mu Albert chválí jeho tělo. Takové uznání se mu nedostalo ani od žádné dívky, natož pak od chlapa.

„To se u vás svlíkají i ženský?“ , zajímal se Filip.

„Kdepak“ , zavrtěl hlavou Albert. „Já se specializuju výhradně na chlapeckej dorost“ , upřesnil.

„Aha“ , tak to on bude asi na chlapečky, napadlo Filipa. „Dostanu pak obrázek za statečnost?“ , pokusil se o vtip, ale do smíchu mu rozhodně nebylo a hlas se mu třásl, jak byl nervózní a plný strachu.

„Tady?! Obrázek?!“ , zasmál se Albert, „tady můžeš dostat tak nanejvýš pořádněj vejprask!“ , zakončil Albert a společně s otcem propadli v huronský smích.

„Trochu si tě tu přikurtuju, aby ses mi necukal“ , oznámil Albert Filipovi a připásal mu řemeny stehna a zápěstí. Pak mu znehybnil ještě i hrud' a hlavu. Filip se tak nemohl ani pohnout.

„No tak se na to podíváme,“ rozhodl Albert s nářadím v ruce. „Á, čtyřka, a už nějaká načatá, ta bude venku ein zwei!“

Filip s hrůzou sledoval, jak bere do ruky kleště.

„A co umrtvit?“ zhrzil se Filip.

„Není třeba, ta bude venku hned, neboj, jenom to štípne“ , ujistil Filipa Albert.

Chytill zub kleštěmi.

„Říkal jsem, že se nějak viklá. Nejspíš by stejně vypadla sama“ , diagnostikoval Albert.

Filip byl zatím v klidu, protože se nic hrozného nedělo.

Pak Albert zubem viklal a zároveň ho tahal ven. To už Filip cítil a křečovitě chytil křesla.

„No jo, sakra“ , mluvil si pro sebe Albert. „viklá se, ale je tam nějaká přiřítá“.

Začal zub páčit vši silou. Filip napnul snad všechny svaly na těle hekal bolestí. Na čele mu vystoupily krůpěje potu a byl zpcený i po celém těle.

„To jsem blázen“ , mumlal si Albert, „co ty to máš hochu za zuby?“

Znovu zabral kleštěmi. Filip napínal svaly, tlumeně hekal a byl celý zpcený.

„Jsi, kluku, nějakej bledej, abys nám tu ještě neomdlel“, staral se Albert. Po té namočil hadr do studené vody a plácl ho Filipovi na čelo.

„Neboj, už to bude“, ujistil Filipa Albert.

Do třetice zabral kleštěmi, Filip se opět celý napjal, a vykřikl tlumené áááá.

„No vidíš, a je venku!“, zvolal vítězoslavně Albert. „Ani to nebolelo, co?“

Zničený Filip jen hluboce oddechoval. Říkal si, že má Albert štěstí, že je přikurtovaný, protože za tu poslední větu by mu dal nejradši pěstí.

„Vypláchni si“, podal Albert Filipovi hrneček s vodou. Na středisku by měli jistě papírový kelímek, do kterého by voda prýštila na stisknutí tlačítka, ale tady, ve středověku, tomu tak není.

„Nechám tě vydechnout“, poplácal Albert Filipa po rameni a položil mu ruku na stehno.

„Víš, že ti, čoveče, takovýho kluka závidím“, pronesl Albert směrem k otci a zároveň chytil do ruky Filipův penis a začal si s ním hrát. Filip by ještě zničený od bolesti, ale jak si tak Albert hrál s jeho pérem, najednou se mu začalo stavět.

„A jaký má pěkný péro! Kolik holek už jsi s ním sklátil, co?“, popichoval Albert.

Filipovi se taková konverzace moc nelíbila a vrhl po Albertovi nevraživý pohled.

„No no, snad jsem toho tak moc neřek, nebo ti snad vadí, že ti šaham na péro? To bys měl vidět Marka, tomu to vůbec nevadí, sám chce, abych si mu s ním hrál!“, chlubil se Albert.

„A co ty, brachu,“ obrátil se Albert k otci. „Jak vůbec jde život?“

Albert otevřel skříňku nad otomanem, na který se oba usadili, a vyndal z něj broušenou karafu.

„Hele, tu musíš ochutnat. Dvanáctiletá a přímo ze Skotska!“

Pak zapředli nudnou konverzaci o práci, o ženských, o penězích, ale nakonec stejně skončili u svých dvou chlapců a jejich výchovy.

„Řeknu ti, ten můj Marek, to je číslo!“, zvolil o mnoho zajímavější téma Albert. „On mě fakt miluje. Už od dětství. Když byl malej, tak jsem ho nebil, to je jasný, taky není muj. Ale blbnul jsem s ním o sto šest a on si mě strašně oblíbil.“

„Jojo“, přisvědčil otec, „dokud jsou malý, tak je to sranda“.

„Právě. Jenomže pak přišla puberta, začal dospívat a udělal si u mě schovávačku. Když se pohádal doma s tátou nebo s mámou, utíkal ke strejdovi. Mně to nevadilo, byl jsem rád, ale zároveň jsem mu nastavil jasná pravidla. Řek jsem mu: hele, Marku, můžeš tady bejt, kdy chceš a jak dlouho chceš. Ale pravidla jsou pravidla, a když je porušíš, tak tě seřežu, bereš? Jasně, že bral. Vyhovuje nám to oběma. Tuhle jednou přišel nad ránem, měl bejt do jedenácti večer doma. Řek jsem mu: víš, co to znamená? Jasně, že věděl a neprotestoval. Po obědě jsem mu to připomněl. Řek jenom já vím, bez řečí se slíká a povídá: jdem na to, strejdo. Docela jsem mu naložil a ani moc nebrečel. A jak hezky na mě špulil tu jeho nádhernou prdel! Víš, že si říkám, že ten kluk dělá všechno pro to, aby mi udělal radost?“

„Umíš si to užít“, uznal otec. „Já už to беру spíš jako rutinu.“

„Rutinu! To je dobrý“, zasmál se Albert.

„Taky mě to kolikrát zmáhá“, přiznal otec. „To víš, nějaká plácaná už na něj neplatí, a když chci, aby měl tu prdel zřezanou, tak to na to potřebuju fyzickou. Kolikrát mě pěkně bolí ruka. Ještě že jsou ty rákosky. Je to účinný a člověk se při tom tak nenadře.“

„Svatá pravda“, souhlasil Albert. „Mám jich hned několik. Dávám je máčet do slané vody, aby se nacucaly, pak jsou pevnější, a taky těžší, takže je nemusím tak šetřit. To je pak mazec!“

„No tak se pochlub, jaké máš arzenál“, vyzval Alberta otec.

„Tak počkej, přinesu“, mrkl Albert spiklenecky na otce. Zmizel ve vedlejší místnosti a vrátil se svazkem ratanových prutů, různě dlouhých a různě silných, z kterých ještě kapala voda.

„Nó, pěkný materiál“, uznal otec. „Filipe, pojď se taky podívat, je to výchovný!“

„Jé, my na něj nějak zapomněli“, smál se Albert. „Promiň, kámo“, omluvil se Filipovi, ještě přivázanému k zubařskému křeslu a okamžitě ho začal rozvazovat.

„Už mi byla docela zima“, poznamenal Filip.

„Tak pojď k nám, ať se zahřeješ“, nabídl Filipovi Albert. Filip, ještě stále nahý, se posadil na židličku vedle otomanu.

„Hele, ty jsou, co?“ pronesl otec uznale směrem k Filipovi. „Ve vodě máčený!“

„Musí to s nima hodně bolet“, odhadl Filip.

„Proto se to taky dělá, víš?“, vysvětlil otec. „Vejprask musí bolet, protože jinak je k ničemu.“

„A co mladej pán? Říkals, že ještě nedostal všechno, co zasloužil“, připomněl Albert.

„Jojo, pravda“, přiznal otec. „Doma ještě dostane.“

„A proč to nechávat na doma?“, navrhl Albert. „Pán je svlečený, rákosky tu máme, může dostat hned teď.“

„Já bych to radši nechal na doma“, žádonil Filip.

„Tebe se nikdo na nic neptal, kamaráde“, uzemnil ho otec.

„Budeš to mít aspoň za sebou“, povzbudil Filipa Albert.

„Ale doma nemáme máčený rákosky“, odhalil příčinu jeho strachu Filip.

„Buď si jistý“, ujistil Filipa otec, „že ode dneška budu tu naši máčet taky!“

„Pojď, Filipe, ať to nenatahujem“, vyzval Filipa Albert. „Ohni se tady přes ten stolec.“

Filipovi se nechtělo, ale udělal, co mu Albert řekl.

Stolek byl podlouhlý a akorát tak velký, že nebyl žádný problém přivázat Filipa za ruce a nohy k nohám stolu.

„Takhle uvazuju Marka. Na tomhle stolečku dostal už pěkných pár výprasků“, informoval Albert. „A určitě ještě dostane! Moc hezká prdel“, poplácal Albert Filipa po hýždích. „Tak, otče, je to vaše. Konejte svou rodičovskou povinnost“, vyzval Albert otce a podal mu několik ratanových prutů různých rozměrů.

Otec si vybral rákosku střední velikosti, vyměřil vzdálenost a švihl Filipa přes hýždě.

„Aúúú“, zaúpěl Filip.

„Opravdu viditelný rozdíl“, uznal otec a přišel Filipovi další dvě rychle za sebou.

„Aááá“, vykřikl Filip, načež schytl další dvě rychle za sebou. Na zadku se mu objevilo pět výrazných pruhů.

„Kvalita, co?“, pochválil si své nástroje Albert. „Zkuste tuhle, otče“, podal otci o něco silnější a delší rákosku.

Otec přišel Filipovi dalších pět ran rychle za sebou.

„Aáááúúúú! Aáááúúúú! Aáááúúúúúúúú!“, řval Filip.

„To je přesně ona,“ pochválil otec Albertův výběr. „S tou budeme pokračovat“, rozhodl otec.

Opět přistálo dalších rychlých pět na Filipově zadnici.

„Ááááúúúú, už néééé!“, řval Filip.

Albert sledoval celou scénu z otomanu a byl očividně spokojen.

„Vidím, že své rodičovské povinnosti plníte vskutku svědomitě, otče“, uznal Albert.

„Snažím se“, poznamenal otec a vysázel Filipovi dalších pět rychle za sebou.

„Aáááá“, řval Filip, v obličejí celý rudý a po tvářích mu tekly slzy.

Než se Filip stačil uklidnit, přistálo mu na zadnici posledních pět, které chyběly do pětadvaceti.

„Ááááúú au! Au! Au!“, řval Filip a vzlykal.

„Dám mu chvilku pauzu“, oznámil otec a posadil se vedle Alberta na otoman.

„Netušil jsem, že jsi takovej přísněj taťka“, pochválil otce Albert.

„Nevím, jestli ho neřežu moc“, staral se otec.

„Kdepak“, rezolutně odmítl Albert. „Jakmile smrad při výprasku neřve a nebulí, tak to není výprask. Děláš to moc dobře“, ujistil.

„Myslím, že mu ještě vysázím dalších pětadvacet a pro dnešek konec“, vypočítal otec. „Nebo mu je dáš ty?“, nabídl Albertovi.

„Můžu?“, rozzářil se Albert.

„Proč ne? Třeba se něco přiučím“, souhlasil otec.

Albert si vybral rákosku a postavil se za Filipovy hýždě.

„Moc hezky seřezaná prdel, nádherný jelita!“, pochválil Albert otcovu práci. „Tak mu jich tam ještě pár naděláme“.

Rozpřáhl se a začal Filipa švihát, jednu ránu za druhou, cca v třívteřinových intervalech. Filip křičel a brečel, ale Albert se nenechal vyrušit a vysázel mu pěkných deset na jeho zadnici.

„Taky hezký“, pochválil otec Alberta. Jeho slova se však ztrácela ve Filipově křiku a fňukání.

„Dáme mu oba najednou, na střídačku, každé pět“, rozhodl Albert a podal otcí rákosku.

Postavili se proti sobě. Otec se rozpřáhl a švihl, Albert udělal přesně totéž a jeho rána dopadla přesně na stejné místo, jako ta otcova. Otec švihl podruhé, tentokrát zasáhl jiné místo na Filipově zadku, ale Albert opět neomylně zasáhl stejné místo jako otec. Totéž zopakovali ještě třikrát. Filip opět propadl v křik a pláč a prosil, aby už přestali.

„Jestli dobře počítám, dostane posledních pět“, vypočítal Albert.

„Došel jsem ke stejnému výsledku“, potvrdil otec.

„A mohl bych se toho slavnostního zakončení ujmout, otče? Jsem na to specialista!“, chválil se Albert.

„Ale jo, proč ne?“, souhlasil otec.

Albert se začal přehrabovat ratanovými pruty, aby vybral ten nejvhodnější pro zakončení Filipova výprasku. Filip stále vzlykal a pofňukával, ale začal se pomalu uklidňovat. Jeho zadnice jen hrála tučnými, temně rudými jelyty, která se místy barvila téměř do černa.

„Tak Filipe, posledních pět, a máš to za sebou“, oznámil Albert. „Ale připrav se, že budou hodně bolet!“

„Mám s-strach“, vzlykal Filip.

„A máš proč, ale bude jich jenom pět a konec, to vydržíš, ne?“, povzbudil Filipa Albert.

„Jo“, ujistil Filip, taky co mu jiného zbývalo.

„Tak připravenej?“, kontroloval Albert.

„Jo“, potvrdil Filip.

Albert si vybral opravdu dlouhý a pružný prut. Švihl s ním ve vzduchu. Rákoska vydávala nezaměnitelný, svištivý zvuk. Albert se rozpřáhl a vší silou švihl Filipa přes jeho vyšpulenou zadnici.

„Jááááuuuuuu!“ , řval Filip, ale než se stačil vzpamatovat, přistála mu na zadku druhá, stejně krutá rána.

„Ááááááááááuuu, néééé!“ , řval Filip, ale Albert se nenechal vyvést z míry, opět se rozpráhl a opět plnou silou švihl Filipa přes jeho zbité hýždě.

Filip řval přímo hystericky, ale to Alberta ještě více nabudilo, aby mu se stejnou razancí vysázel ještě poslední dvě rány. Ty ještě zvýšily Filipův nářek, ale ten se rychle uklidnil, protože Filip věděl, že už výprask skončil. Albert odložil rákosku a začal zbitého a brečícího Filipa odvezovat od stolku.

Albert vyndal ze skříňky karafu, nalil dva panáky kořalky a posadil se k otci na otoman.

„Myslím, že to nebylo špatné, co myslíš?“, hodnotil Albert.

„Rozhodně ne“, souhlasil otec.

Filip se postavil a hladil si zbitý zadek.

„Nesahej si na to“, napomenul ho otec, „dám ti na to dezinfekci. Nejdřív ale sesbírej ty rákosky a jdi je umýt“.

Filip si všiml, že jsou na koncích prutů kapičky krve. Vzal všechny zašpiněné rákosky a šel je umýt do koupelny. Když se vrátil, otec s Albertem už čekali s dezinfekcí. Uvolnili otoman, aby se na něj mohl Filip položit.

„Lehni si sem na břicho“, vyzval Albert Filipa.

Filip poslechl a Albert mu celé hýždě postříkal dezinfekcí. Pálilo to jako čert, ale Filip držel statečně a ani necekl, přec jen ten výprask, který zažil před tím, byl o mnoho bolestivější.

„Tak to máš za sebou“, poplácal Albert Filipa po rameni. „Myslím, že si taky zaslouží panáka, co říkáš“, pronesl směrem k otci.

„Nevidím rád, když pije alkohol“, řekl přísně otec.

„Tak pro jednu, a jenom jednoho...?“, vyklal ho Albert.

„No jo, tak co mám s tebou dělat“, rezignoval otec.

Filip si sedl na židličku, pod zadkem měl ručník, aby ji neušpinil a ucucával kořalku.

„Tak co, Filipe, bylo to hrozný?“, zajímal se Albert.

„Docela jo“, přisvědčil Filip.

„To nic“, konejšil ho Albert. „Výprasky patří k dospívání, ještě jich určitě pár bude, než se z tebe stane dospělej a rozumnej chlap. Měl bys někdy přijít, až tady bude Marek, ten o tom taky ví svoje. Určitě by z vás byli kamarádi. Co ty na to?“

„Nevím“, váhal Filip. „Když mě táta pustí...“

„Co, táááto?“, štouchl Albert do otce.

„Pro mě za mě“, rozhodil rukama otec, již trochu povzbuzený kořalkou. „Taky už mě ta jeho výchova kolikrát zmáhá, budu jediné rád, když mi čas od času někdo pomůže“, zavtipkoval otec.

„No to já ti pomůžu rád“, zasmál se Albert.

„To věřím, zvláště po tom, co jsem viděl dneska“, usmál se otec. „A budu ti ho sem posílat taky jako pacienta. Aspoň se to dozvím hned, kdyby ho náhodou zase napadlo nepřijít.“

„Tak to se na nového pacienta moc těším“, rozzářil se Albert. „A mladej pán se určitě taky těší, co“, prohodil směrem k Filipovi. „Počkej, až poznáš mou vrtačku, to se opotíš. Ale to ti povídám, příště svlíknout rovnou v čekárně, jasný? Pěkně donaha a bez přemlouvání, jinak je to za výprask! Jasný?“

„Jasný“, zamumlal Filip.

„No, tak domluveno“, uzavřel Albert.

„Tak Filipe, běž se obléct, půjdeme“, přikázal otec.

www.spankboy.cz

vě